

I

(Regelverksakter)

FORORDNINGER

EUROPAPARLAMENTS- OG RÅDSFORORDNING (EU) 2018/1860

av 28. november 2018

om bruk av Schengen-informasjonsystemet for tilbakesending av tredjestatsborgere med ulovlig opphold

EUROPAPARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPEISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den europeiske unions virkemåte, særlig traktatens artikkel 79 nr. 2 bokstav c), under

henvisning til forslag fra Europakommisjonen,

etter oversending av utkast til regelverksakt til de nasjonale parlamentene,

etter den ordinære regelverksprosedyren ⁽¹⁾, og

ut fra følgende betraktninger:

- (1) Tilbakesending av tredjestatsborgere som ikke oppfyller eller ikke lenger oppfyller vilkårene for innreise, opphold eller bosted i medlemsstatene, med full respekt for grunnleggende rettigheter, særlig non-refoulement-prinsippet, og i samsvar med europaparlaments- og rådsdirektiv 2008/115/EF ⁽²⁾, utgjør en vesentlig del av den omfattende innsats for å håndtere irregulær migrasjon og øke andelen tilbakesendte irregulære migranter.
 - (2) Unionens system for tilbakesending av tredjestatsborgere med ulovlig opphold må effektiviseres. Det er avgjørende for å opprettholde offentlighetens tillit til Unionens migrasjons- og asylpolitikk og for å støtte personer med behov for internasjonal beskyttelse.
 - (3) Medlemsstatene bør treffe alle nødvendige tiltak for å tilbakesende tredjestatsborgere med ulovlig opphold på en effektiv og forholdsmessig tilpasset måte i samsvar med bestemmelsene i direktiv 2008/115/EF.
 - (4) I europaparlaments- og rådsforordning (EU) 2018/1861 ⁽³⁾ og 2018/1862 ⁽⁴⁾ fastsettes vilkårene for opprettelse, drift og bruk av Schengen-informasjonsystemet (SIS).
 - (5) Det bør opprettes et system for deling av opplysninger mellom medlemsstater som bruker SIS i henhold til forordning (EU) 2018/1861 om beslutninger om tilbakesending av tredjestatsborgere som oppholder seg ulovlig på medlemsstatenes territorium, og for overvåking av om tredjestatsborgere som er gjenstand for disse beslutningene, har forlatt medlemsstatenes territorium.
- (1) Europaparlamentets holdning av 24. oktober 2018 (ennå ikke offentliggjort i EUT) og rådsbeslutning av 19. november 2018.
- (2) Europaparlaments- og rådsdirektiv 2008/115/EF av 16. desember 2008 om felles standarder og framgangsmåter i medlemsstatene for tilbakesending av tredjestatsborgere med ulovlig opphold (EUT L 348 av 24.12.2008, s. 98).
- (3) Europaparlaments- og rådsforordning (EU) 2018/1861 av 28. november 2018 om opprettelse, drift og bruk av Schengen-informasjonsystemet (SIS) for inn- og utreisekontroller, om endring av konvensjonen om gjennomføring av Schengen-avtalen og om endring og oppheving av forordning (EF) nr. 1987/2006 (EUT L 312 av 7.12.2018, s. 14).
- (4) Europaparlaments- og rådsforordning (EU) 2018/1862 av 28. november 2018 om opprettelse, drift og bruk av Schengen-informasjonsystemet (SIS) innenfor politisamarbeid og strafferettslig samarbeid, om endring og oppheving av rådsbeslutning 2007/533/JIS og om oppheving av europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 1986/2006 og kommisjonsbeslutning 2010/261/EU (EUT L 312 av 7.12.2018, s 56).
- (6) Denne forordning berører ikke tredjestatsborgeres rettigheter og plikter i henhold til direktiv 2008/115/EF. En melding registrert i SIS om tilbakesending utgjør ikke i seg selv en fastsettelse av tredjestatsborgerens status på medlemsstatenes territorium, særlig ikke i andre medlemsstater enn medlemsstaten som registrerte meldingen i SIS.

- (7) Meldinger om tilbakesending registrert i SIS og utveksling av utfyllende opplysninger om disse meldingene bør hjelpe vedkommende myndigheter med å treffe nødvendige tiltak for å håndheve beslutninger om tilbakesending. SIS bør bidra til å identifisere og dele opplysninger mellom medlemsstatene om tredjestatsborgere som er gjenstand for en slik beslutning om tilbakesending, og som har forsvunnet eller pågripes i en annen medlemsstat. Disse tiltakene bør bidra til å forebygge og hindre irregulær migrasjon og sekundære bevegelser samt forbedre samarbeidet mellom medlemsstatenes myndigheter.
- (8) For å sikre at tilbakesendingen er effektiv, og øke merverdien av meldinger om tilbakesending bør medlemsstatene registrere meldinger i SIS om beslutninger om tilbakesending av tredjestatsborgere med ulovlig opphold som de treffer i samsvar med bestemmelser som overholder direktiv 2008/115/EF. For dette formål bør medlemsstatene også registrere en melding i SIS når det treffes beslutninger om innføring eller fastsettelse av en forpliktelse til å vende tilbake i situasjonene beskrevet i artikkel 2 nr. 2 i nevnte direktiv, dvs. for tredjestatsborgere som nektes innreise i samsvar med europaparlaments- og rådsforordning (EU) 2016/399 ⁽¹⁾, eller som pågripes eller stanses av vedkommende myndigheter når de ulovlig passerer en medlemsstats ytre grense på vei, til sjøs eller med fly, og som deretter ikke har fått tillatelse eller rett til opphold i den aktuelle medlemsstat, og for tredjestatsborgere som er gjenstand for tilbakesending som en strafferettslig sanksjon eller som følge av en strafferettslig sanksjon i henhold til nasjonal rett, eller som er gjenstand for en utleveringsprosedyre. Under visse omstendigheter kan medlemsstatene unnlate å registrere meldinger i SIS når det er lav risiko for at beslutningen om tilbakesending ikke overholdes, dvs. ved frihetsberøvelse av enhver varighet, eller når beslutningen om tilbakesending treffes ved den ytre grensen og gjennomføres umiddelbart, og for å redusere sine administrative byrder.
- (9) Denne forordning bør fastsette felles regler for registrering av meldinger om tilbakesending i SIS. Meldinger om tilbakesending bør registreres i SIS så snart de underliggende beslutningene er truffet. Meldingen bør angi om den berørte tredjestatsborgeren er innvilget en frist for frivillig utreise, herunder om fristen er blitt forlenget, og om beslutningen er blitt suspendert, eller om utsendelsen er blitt utsatt.
- (10) Det er nødvendig å fastsette hvilke kategorier av opplysninger som skal registreres i SIS om en tredjestatsborger som er gjenstand for en beslutning om tilbakesending. Meldinger om tilbakesending bør inneholde bare opplysninger som er nødvendige for å identifisere de registrerte, gjøre det mulig for vedkommende myndigheter å treffe velbegrunnede beslutninger uten å miste tid og eventuelt sikre disse myndighetenes beskyttelse mot personer som for eksempel er bevæpnet, voldelige, har rømt eller deltatt i en aktivitet som nevnt i artikkel 3–14 i europaparlaments- og rådsdirektiv (EU) 2017/541 ⁽²⁾. For å lette identifisering og avsløre flere identiteter bør meldingen dessuten inneholde en henvisning til den berørte personens identitetsdokument og en kopi av dokumentet, dersom det er tilgjengelig.
- (11) Ettersom identifisering av personer ved hjelp av fingeravtrykk og fotografier eller ansiktsbilder er pålitelig, bør de alltid settes inn i meldinger om tilbakesending. Ettersom de kanskje ikke er tilgjengelige, f.eks. når en beslutning om tilbakesending treffes i en persons fravær, bør det unntaksvis være mulig å fravike dette kravet i slike tilfeller.
- (12) Utveksling av utfyllende opplysninger fra nasjonale vedkommende myndigheter om tredjestatsborgere omfattet av meldinger om tilbakesending bør alltid utføres via det nettverk av nasjonale kontorer som heter SIRENE-kontorer, og som fungerer som kontaktpunkt og i samsvar med artikkel 7 og 8 i forordning (EU) 2018/1861.
- (13) Det bør fastsettes framgangsmåter som gjør det mulig for medlemsstatene å kontrollere at plikten til å vende tilbake er blitt overholdt, og bekrefte overfor medlemsstaten som registrerte meldingen om tilbakesending i SIS, at den berørte tredjestatsborgeren har reist ut. Disse opplysningene bør bidra til mer omfattende overvåking av overholdelsen av beslutninger om tilbakesending.
- (1) Europaparlaments- og rådsforordning (EU) 2016/399 av 9. mars 2016 om et unionsregelverk som regulerer bevegelse av personer over grensene (Schengen-grenseregulering) (EUT L 77 av 23.3.2016, s. 1).
- (2) Europaparlaments- og rådsdirektiv (EU) 2017/541 av 15. mars 2017 om bekjempelse av terrorisme og om erstatning av rådsrammebeslutning 2002/475/JIS og endring av rådsrammebeslutning 2005/671/JIS (EUT L 88 av 31.3.2017, s. 6).
- (14) Meldinger om tilbakesending bør slettes så snart medlemsstaten eller vedkommende myndighet som har truffet beslutningen om tilbakesending, mottar bekreftelse på at tilbakesendingen har funnet sted, eller dersom vedkommende myndighet har tilstrekkelige og overbevisende opplysninger om at tredjestatsborgeren har forlatt medlemsstatenes territorium. Dersom en beslutning om tilbakesending er ledsaget av et innreiseforbud, bør en melding om nektet innreise og opphold registreres i SIS i samsvar med forordning (EU) 2018/1861. I slike tilfeller bør medlemsstatene treffe alle nødvendige tiltak for å sikre at det ikke er noe tidsintervall mellom tidspunktet tredjestatsborgeren forlater Schengen-området, og tidspunktet meldingen om nektet innreise og opphold i SIS aktiveres. Dersom opplysningene i SIS viser at beslutningen om tilbakesending er ledsaget av et innreiseforbud, bør håndhevingen av innreiseforbudet sikres.

- (15) SIS bør inneholde en mekanisme for underretning av medlemsstatene om tredjestatsborgere som ikke overholder en forpliktelse til å vende tilbake innen en bestemt frist for frivillig utreise. Mekanismen bør hjelpe medlemsstatene med å oppfylle plikten til å håndheve beslutninger om tilbakesending og plikten til å utstede et innreiseforbud i samsvar med direktiv 2008/115/EF om tredjestatsborgere som ikke har overholdt en plikt til å vende tilbake.
- (16) I denne forordning bør det fastsettes ufravelige regler for samråd mellom medlemsstatene for å unngå eller forene motstridende instruksjoner. Samråd bør skje dersom en tredjestatsborger som innehar eller innvilges en gyldig oppholdstillatelse eller et gyldig visum for langvarig opphold av en medlemsstat, er gjenstand for en melding om tilbakesending som er registrert av en annen medlemsstat, særlig dersom beslutningen om tilbakesending er ledsaget av et innreiseforbud, eller dersom det kan oppstå motstridende situasjoner ved innreise på medlemsstatenes territorium.
- (17) Meldinger bør ikke lagres i SIS lenger enn nødvendig for å oppnå formålet som ligger til grunn for registreringen. De relevante bestemmelsene i forordning (EU) 2018/1861 om undersøkelsesfrister bør få anvendelse. Meldinger om tilbakesending bør automatisk slettes så snart de utløper, i samsvar med undersøkelsesprosedyren i nevnte forordning.
- (18) Personopplysninger som en medlemsstat har innhentet i henhold til denne forordning, bør ikke overføres eller stilles til rådighet for noen tredjestat. Som et unntak fra denne regelen bør det under strenge vilkår være mulig å overføre slike personopplysninger til en tredjestat dersom overføringen er nødvendig i enkelttilfeller for å bidra til å identifisere en tredjestatsborger med sikte på tilbakesending av vedkommende. Overføring av personopplysninger til tredjestater bør utføres i samsvar med europaparlaments- og rådsforordning (EU) 2016/679 ⁽¹⁾ og skje etter avtale med den innmeldende medlemsstaten. Det bør imidlertid bemerkes at mottakende tredjestater ofte ikke er gjenstand for beslutninger om tilstrekkelig vernnivå vedtatt av Kommisjonen i henhold til artikkel 45 i forordning (EU) 2016/679. Videre har Unionens omfattende innsats i samarbeid med de viktigste opprinnelseslandene for tredjestatsborgere med ulovlig opphold omfattet av en plikt til å vende tilbake ikke vært i stand til å sikre at disse tredjestatene systematisk oppfyller plikten i henhold til folkeretten til å ta tilbake egne statsborgere. Tilbaketaksavtaler som er inngått eller er i ferd med å bli forhandlet av Unionen eller medlemsstatene, og som gir nødvendige vernetiltak for overføring av personopplysninger til tredjestater i henhold til artikkel 46 i forordning (EU) 2016/679, omfatter et begrenset antall slike tredjestater.

Det er fortsatt usikkert om det vil bli inngått nye avtaler. I disse situasjoner, og som et unntak fra kravet om en beslutning om tilstrekkelig vernnivå eller nødvendige vernetiltak, bør overføring av personopplysninger til tredjestaters myndigheter i henhold til denne forordning være tillatt med sikte på å gjennomføre Unionens tilbakesendingspolitikk. Det bør være mulig å bruke unntaket i artikkel 49 i forordning (EU) 2016/679, med forbehold for vilkårene i nevnte artikkel. I henhold til artikkel 57 i nevnte forordning bør gjennomføring av nevnte forordning, herunder med hensyn til overføring av personopplysninger til tredjestater i henhold til denne forordning, overvåkes av uavhengige tilsynsmyndigheter.

- (19) Det kan være vesentlig forskjellige nasjonale myndigheter som er ansvarlige for tilbakesending i de enkelte medlemsstatene, også innenfor en medlemsstat, avhengig av hvorfor oppholdet er ulovlig. Rettsmyndighetene kan også treffe beslutninger om tilbakesending, f.eks. etter klage ved avslag på tillatelse eller rett til opphold, eller som en strafferettslig sanksjon. Alle nasjonale myndigheter med ansvar for å treffe og håndheve beslutninger om tilbakesending i samsvar med direktiv 2008/115/EF bør ha tilgang til SIS for å registrere, ajourføre, slette og søke i meldinger om tilbakesending.

(1) Europaparlaments- og rådsforordning (EU) 2016/679 av 27. april 2016 om vern av fysiske personer i forbindelse med behandling av personopplysninger og om fri utveksling av slike opplysninger samt om oppheving av direktiv 95/46/EF (generell personvernforordning) (EUT L 119 av 4.5.2016, s. 1).

- (20) Tilgang til meldinger om tilbakesending bør gis nasjonale vedkommende myndigheter nevnt i forordning (EU) 2018/1861 med sikte på identifisering og tilbakesending av tredjestatsborgere.

- (21) I europaparlaments- og rådsforordning (EU) 2016/794 ⁽¹⁾ fastsettes det at Europol skal støtte og styrke vedkommende nasjonale myndigheters innsats og deres samarbeid for å bekjempe terrorisme og grov kriminalitet, og utarbeide analyser og trusselvurderinger. For å gjøre det lettere for Europol å utføre sine oppgaver, særlig innenfor Det europeiske senter for migrantermugling, bør Europol gis tilgang til meldingskategorien fastsatt i denne forordning.

- (22) I henhold til europaparlaments- og rådsforordning (EU) 2016/1624 ⁽²⁾ skal vertsmedlemsstaten ved anvendelse av nevnte forordning tillate medlemmene i enhetene som er omhandlet i artikkel 2 nr. 8 i nevnte forordning, og som er utplassert av Det europeiske grense- og kystvaktbyrå, å foreta de søk i unionsdatabaser som er nødvendige for å oppfylle driftsmål angitt i driftsplanen for inn- og utreisekontroller, grenseovervåking og tilbakesending. Målet med innsetting av enhetene nevnt i artikkel 2 nr. 8 og 9 i nevnte forordning er å gi de medlemsstater som anmoder om det, teknisk og operativ støtte, særlig de medlemsstater som står overfor uforholdsmessig store migrasjonsutfordringer. For at enhetene omhandlet i artikkel 2 nr. 8 og 9 i nevnte forordning kan utføre sine oppgaver, har de bruk for tilgang til meldinger om tilbakesending i SIS via et teknisk grensesnitt hos Det europeiske grense- og kystvaktbyrå med forbindelse til det sentrale SIS.

- (23) Bestemmelsene om ansvaret for medlemsstatene og Den europeiske unions byrå for driftsforvaltning av store IT-systemer innenfor området frihet, sikkerhet og rettferdighet opprettet ved europaparlaments- og rådsforordning (EU) 2018/1726 ⁽³⁾ («eu-LISA»), om registrering og behandling av meldinger, om vilkår for tilgang til og lagring av meldinger, om behandling av opplysninger, om personvern, om erstatningsansvar og om overvåking og statistikk i forordning (EU) 2018/1861 bør også få anvendelse på opplysninger som registreres og behandles i SIS i samsvar med denne forordning.
- (24) Ettersom målene med denne forordning, dvs. å opprette et system for deling av opplysninger om beslutninger om tilbakesending truffet av medlemsstatene i samsvar med bestemmelser som overholder direktiv 2008/115/EF, med sikte på å lette håndhevingen og overvåke om tredjestatsborgere med ulovlig opphold overholder plikten til å vende tilbake, ikke i tilstrekkelig grad kan oppnås av medlemsstatene, men på grunn av tiltakets omfang og virkninger bedre kan nås på unionsplan, kan Unionen treffe tiltak i samsvar med nærhetsprinsippet i artikkel 5 i traktaten om Den europeiske union (TEU). I samsvar med forholdsmessighetsprinsippet i nevnte artikkel går denne forordning ikke lenger enn det som er nødvendig for å oppnå disse målene.
- (25) Denne forordning er forenlig med de grunnleggende rettigheter og prinsippene som er anerkjent i Den europeiske unions pakt om de grunnleggende rettigheter.
- (26) Anvendelsen av denne forordning berører ikke forpliktelsene som følger av Genèvekonvensjonen av 28. juli 1951 om flyktningers stilling, supplert ved New York-protokollen av 31. januar 1967.
- (27) Medlemsstatene bør gjennomføre denne forordning med full respekt for grunnleggende rettigheter, herunder non-refoulement-prinsippet, og bør alltid ta hensyn til barnets interesse, familielivet og de berørte personenes helsetilstand eller sårbarhet.
- (28) I henhold til artikkel 1 og 2 i protokoll nr. 22 om Danmarks holdning vedlagt TEU og traktaten om Den europeiske unions virkemåte deltar Danmark ikke i vedtakelsen av denne forordning, som ikke er bindende for og ikke får anvendelse i Danmark. Ettersom denne forordning er en utvikling av Schengen-regelverket, skal Danmark, i samsvar med artikkel 4 i protokollen, innen seks måneder etter at Rådet har truffet beslutning om denne forordning, beslutte om landet skal gjennomføre denne forordning i sin nasjonale rett.
- (1) Europaparlaments- og rådsforordning (EU) 2016/794 av 11. mai 2016 om Den europeiske unions byrå for politisamarbeid (Europol) og erstatning og oppheving av rådsbeslutning 2009/371/JIS, 2009/934/JIS, 2009/935/JIS, 2009/936/JIS og 2009/968/JIS (EUT L 135 av 24.5.2016, s. 53).
- (2) Europaparlaments- og rådsforordning (EU) 2016/1624 av 14. september 2016 om den europeiske grense- og kystvakt og om endring av europaparlaments- og rådsforordning (EU) 2016/399 og om oppheving av europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 863/2007, rådsforordning (EF) nr. 2007/2004 og rådsvedtak 2005/267/EF (EUT L 251 av 16.9.2016, s. 1).
- (3) Europaparlaments- og rådsforordning (EU) 2018/1726 av 14. november 2018 om Den europeiske unions byrå for driftsforvaltning av store IT-systemer innenfor området frihet, sikkerhet og rettferdighet (eu-LISA) og om endring av forordning (EF) nr. 1987/2006 og rådsbeslutning 2007/533/JIS og om oppheving av forordning (EU) nr. 1077/2011 (EUT L 295 av 21.11.2018, s. 99).
- (29) Denne forordning utgjør en utvikling av de bestemmelser i Schengen-regelverket som Det forente kongerike ikke deltar i etter rådsbeslutning 2000/365/EF ⁽¹⁾; Det forente kongerike deltar derfor ikke i vedtakelsen av denne forordning, som ikke er bindende for og ikke får anvendelse i Det forente kongerike.
- (30) Denne forordning utgjør en utvikling av de bestemmelser i Schengen-regelverket som Irland ikke deltar i etter rådsbeslutning 2002/192/EF ⁽²⁾; Irland deltar derfor ikke i vedtakelsen av denne forordning, som ikke er bindende for og ikke får anvendelse i Irland.
- (31) Når det gjelder Island og Norge, utgjør denne forordning, i henhold til avtalen mellom Rådet for Den europeiske union og Republikken Island og Kongeriket Norge om disse to statenes tilknytning til gjennomføringen, anvendelsen og utviklingen av Schengen-regelverket, en utvikling av de bestemmelser i Schengen-regelverket ⁽³⁾ som er omfattet av området nevnt i artikkel 1 bokstav C i rådsbeslutning 1999/437/EF ⁽⁴⁾.
- (32) Når det gjelder Sveits, utgjør denne forordning, i henhold til avtalen mellom Den europeiske union, Det europeiske fellesskap og Det sveitsiske edsforbund om Det sveitsiske edsforbunds tilknytning til gjennomføringen, anvendelsen og utviklingen av Schengen-regelverket ⁽⁵⁾, en utvikling av de bestemmelser i Schengen-regelverket som er omfattet av området nevnt i artikkel 1 bokstav C i beslutning 1999/437/EF sammenlignet med artikkel 3 i rådsbeslutning 2008/146/EF ⁽⁶⁾.
- (33) Når det gjelder Liechtenstein, utgjør denne forordning, i henhold til protokollen mellom Den europeiske union, Det europeiske fellesskap, Det sveitsiske edsforbund og Fyrstedømmet Liechtenstein om Fyrstedømmet Liechtensteins tiltrødelse til avtalen mellom Den europeiske union, Det europeiske fellesskap og Det sveitsiske edsforbund om Det sveitsiske edsforbunds tilknytning til gjennomføringen, anvendelsen og utviklingen av Schengen-regelverket, en utvikling av de bestemmelser i

Schengen-regelverket ⁽⁷⁾ som er omfattet av området nevnt i artikkel 1 bokstav C i beslutning 1999/437/EF sammenlignet med artikkel 3 i rådsbeslutning 2011/350/EU ⁽⁸⁾.

- (34) Når det gjelder Bulgaria og Romania, utgjør denne forordning en rettsakt som bygger på eller på annen måte har tilknytning til Schengen-regelverket i henhold til artikkel 4 nr. 2 i tiltredelsesakten av 2005, og bør leses i sammenheng med rådsbeslutning 2010/365/EU ⁽⁹⁾ og (EU) 2018/934 ⁽¹⁰⁾.
- (35) Når det gjelder Kroatia, utgjør denne forordning en rettsakt som bygger på eller på annen måte har tilknytning til Schengen-regelverket i henhold til artikkel 4 nr. 2 i tiltredelsesakten av 2011, og bør leses i sammenheng med rådsbeslutning (EU) 2017/733 ⁽¹¹⁾.
- (36) Når det gjelder Kypros, utgjør denne beslutning en rettsakt som bygger på eller på annen måte har tilknytning til Schengen-regelverket i henhold til artikkel 3 nr. 2 i tiltredelsesakten av 2003.

⁽¹⁾ Rådsbeslutning 2000/365/EF av 29. mai 2000 om anmodning fra Det forente kongerike Storbritannia og Nord-Irland om å delta i visse bestemmelser i Schengen-regelverket (EFT L 131 av 1.6.2000, s. 43).

⁽²⁾ Rådsbeslutning 2002/192/EF av 28. februar 2002 om anmodning fra Irland om å delta i visse bestemmelser i Schengen-regelverket (EUT L 64 av 7.3.2002, s. 20).

(3) EFT L 176 av 10.7.1999, s. 36.

(4) Rådsbeslutning 1999/437/EF av 17. mai 1999 om visse gjennomføringsbestemmelser til den avtale som Rådet for Den europeiske union har inngått med Republikken Island og Kongeriket Norge om disse to staters tilknytning til gjennomføringen, anvendelsen og utviklingen av Schengen-regelverket (EUT L 176 av 10.7.1999, s. 31).

(5) EUT L 53 av 27.2.2008, s. 52.

(6) Rådsbeslutning 2008/146/EF av 28. januar 2008 om inngåelse, på Den europeiske fellesskaps vegne, av avtalen mellom Den europeiske union, Det europeiske fellesskap og Det sveitsiske edsforbund om Det sveitsiske edsforbunds tilknytning til gjennomføringen, anvendelsen og utviklingen av Schengen-regelverket (EUT L 53 av 27.2.2008, s. 1).

(7) EUT L 160 av 18.6.2011, s. 21.

(8) Rådsbeslutning 2011/350/EU av 7. mars 2011 om inngåelse, på Den europeiske unions vegne, av protokollen mellom Den europeiske union, Det europeiske fellesskap, Det sveitsiske edsforbund og Fyrstedømmet Liechtenstein om Fyrstedømmet Liechtensteins tiltredelse av avtalen mellom Den europeiske union, Det europeiske fellesskap og Det sveitsiske edsforbund om Det sveitsiske edsforbunds tilknytning til gjennomføringen, anvendelsen og utviklingen av Schengen-regelverket, når det gjelder avskaffelse av kontroller ved de indre grenser og bevegelse av personer (EUT L 160 av 18.6.2011, s. 19).

(9) Rådsbeslutning 2010/365/EU av 29. juni 2010 om anvendelse av bestemmelsene i Schengen-regelverket om Schengen-informasjonssystemet i Republikken Bulgaria og Romania (EUT L 166 av 1.7.2010, s. 17).

(10) Rådsbeslutning (EU) 2018/934 av 25. juni 2018 om anvendelse av de resterende bestemmelser i Schengen-regelverket om Schengen-informasjonssystemet i Republikken Bulgaria og Romania (EUT L 165 av 2.7.2018, s. 37).

(11) Rådsbeslutning (EU) 2017/733 av 25. april 2017 om anvendelse av bestemmelsene i Schengen-regelverket om Schengen-informasjonssystemet i Republikken Kroatia (EUT L 108 av 26.4.2017, s. 31).

- (37) EUs datatilsyn er blitt rådspurt i samsvar med artikkel 28 nr. 2 i europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 45/2001 ⁽¹⁾ og har avgitt uttalelse 3. mai 2017 —

VEDTATT DENNE FORORDNING:

Artikkel 1

Formål og virkeområde

I denne forordning fastsettes vilkår og framgangsmåter for registrering og behandling av meldinger om tredjestatsborgere omfattet av beslutninger om tilbakesending truffet av medlemsstatene i Schengen-informasjonssystemet (SIS) opprettet ved forordning (EU) 2018/1861 og for utveksling av utfyllende opplysninger om slike meldinger.

Artikkel 2

Definisjoner

I denne forordning menes med

- (1) «tilbakesending» tilbakesending som definert i artikkel 3 nr. 3 i direktiv 2008/115/EF,
- (2) «tredjestatsborger» en tredjestatsborger som definert i artikkel 3 nr. 1 i direktiv 2008/115/EF,
- (3) «beslutning om tilbakesending» en administrativ eller rettslig beslutning eller rettsakt som fastslår eller erklærer at en tredjestatsborgers opphold er ulovlig, som pålegger eller fastslår en plikt for vedkommende til å vende tilbake, og som overholder direktiv 2008/115/EF,

- (4) «melding» en melding som definert i artikkel 3 nr. 1 i forordning (EU) 2018/1861,
- (5) «utfyllende opplysninger» utfyllende opplysninger som definert i artikkel 3 nr. 2 i forordning (EU) 2018/1861,
- (6) «utsendelse» utsendelse som definert i artikkel 3 nr. 5 i direktiv 2008/115/EF,
- (7) «frivillig utreise» en frivillig utreise som definert i artikkel 3 nr. 8 i direktiv 2008/115/EF,
- (8) «innmeldende medlemsstat» en innmeldende medlemsstat som definert i artikkel 3 nr. 10 i forordning (EU) 2018/1861,
- (9) «utstedende medlemsstat» en utstedende medlemsstat som definert i artikkel 3 nr. 11 i forordning (EU) 2018/1861,
- (10) «fullbyrdende medlemsstat» en fullbyrdende medlemsstat som definert i artikkel 3 nr. 12 i forordning (EU) 2018/1861,
- (11) «personopplysninger» personopplysninger som definert i artikkel 4 nr. 1 i forordning (EU) 2016/679,
- (12) «CS-SIS» den tekniske støttefunksjonen for det sentrale SIS som nevnt i artikkel 4 nr. 1 bokstav a) i forordning (EU) 2018/1861,
- (13) «oppholdstillatelse» en oppholdstillatelse som definert i artikkel 2 nr. 16 i forordning (EU) 2016/399,
- (14) «visum for langvarig opphold» et visum for langvarig opphold som nevnt i artikkel 18 nr. 1 i konvensjon av 19. juni 1990 om gjennomføring av Schengen-avtalen av 14. juni 1985 mellom regjeringene i statene i Den økonomiske union Benelux, Forbundsrepublikken Tyskland og Republikken Frankrike om gradvis avskaffelse av kontrollen på de felles grenser ⁽²⁾,
- (15) «treff» et treff som definert i artikkel 3 nr. 8 i forordning (EU) 2018/1861,
- (16) «trussel mot folkehelsen» en trussel mot folkehelsen som definert i artikkel 2 nr. 21 i forordning (EU) 2016/399,
- (17) «ytre grenser» de ytre grensene som definert i artikkel 2 nr. 2 i forordning (EU) 2016/399.

⁽¹⁾ Europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 45/2001 av 18. desember 2000 om personvern i forbindelse med behandling av personopplysninger i Fellesskapets institusjoner og organer og om fri utveksling av slike opplysninger (EFT L 8 av 12.1.2001, s. 1).

⁽²⁾ EFT L 239 av 22.9.2000, s. 19.

Artikkel 3

Registrering av meldinger om tilbakesending i SIS

1. Medlemsstatene skal registrere meldinger i SIS om tredjestatsborgere som er gjenstand for en beslutning om tilbakesending for å kontrollere at plikten til å vende tilbake er overholdt, og støtte håndhevingen av beslutningen om tilbakesending. Det skal registreres melding om tilbakesending i SIS straks etter at beslutningen om tilbakesending er truffet.
2. Medlemsstatene kan unnlate å registrere meldinger om tilbakesending når beslutningene om tilbakesending vedrører tredjestatsborgere som sitter fengslet mens de venter på å bli sendt ut. Dersom de berørte tredjestatsborgerne løslates uten å bli sendt ut, skal det umiddelbart registreres en melding om tilbakesending i SIS.
3. Medlemsstatene kan unnlate å registrere meldinger om tilbakesending når beslutningen om tilbakesending er truffet ved en medlemsstats ytre grense og omgående er fullbyrdet.
4. Fristen for frivillig utreise som er gitt i samsvar med artikkel 7 i direktiv 2008/115/EF, registreres omgående i meldingen om tilbakesending. Enhver forlengelse av den aktuelle fristen registreres straks i meldingen.
5. Enhver suspensjon eller utsettelse av håndhevingen av beslutningen om tilbakesending, herunder som følge av inngivelse av en klage, skal registreres umiddelbart i meldingen om tilbakesending.

Artikkel 4

Kategorier av opplysninger

1. En melding om tilbakesending som registreres i SIS i samsvar med artikkel 3 i denne forordning, skal bare inneholde følgende opplysninger:
 - (a) etternavn,
 - (b) fornavn,
 - (c) navn ved fødsel,
 - (d) tidligere brukte navn og aliasnavn,
 - (e) fødested,
 - (f) fødselsdato,
 - (g) kjønn,
 - (h) samtlige nasjonaliteter,
 - (i) om den berørte personen
 - i) er bevæpnet,
 - ii) er voldelig,

- (iii) har forsvunnet eller rømt,
 - (iv) er suicidal,
 - (v) utgjør en fare for folkehelsen, eller
 - (vi) deltar i en aktivitet nevnt i artikkel 3–14 i direktiv (EU) 2017/541,
- (j) begrunnelse for meldingen,
 - (k) myndighet som har opprettet meldingen,
 - (l) henvisning til beslutningen som ligger til grunn for meldingen,
 - (m) tiltak som skal treffes ved et treff,
 - (n) koplinger til andre meldinger i samsvar med artikkel 48 i forordning (EU) 2018/1861,
 - (o) dersom beslutningen om tilbakesending er truffet i forbindelse med en tredjestatsborger som utgjør en trussel mot den offentlige orden, den offentlige sikkerhet eller den nasjonale sikkerhet,
 - (p) typen straffbart forhold,
 - (q) arten av personens identitetsdokumenter,
 - (r) land som har utstedt personens identitetsdokumenter,
 - (s) nummer/numre på personens identitetsdokumenter,
 - (t) dato for utstedelse av personens identitetsdokumenter,
 - (u) fotografier og ansiktsbilder,
 - (v) fingeravtryksopplysninger,
 - (w) en kopi av identitetsdokumentene, om mulig i farger.
 - (x) siste frist for frivillig utreise, dersom det er gitt,
 - (y) dersom beslutningen om tilbakesending er blitt suspendert eller håndhevingen av beslutningen er blitt utsatt, herunder som følge av inngivelsen av en klage,
 - (z) dersom beslutningen om tilbakesending er ledsaget av et innreiseforbud som utgjør grunnlaget for en melding om nektet innreise og opphold i henhold til artikkel 24 nr. 1 bokstav b) i forordning (EU) 2018/1861.
2. De minsteopplysningene som er nødvendige for å registrere en melding i SIS, er opplysningene nevnt i nr. 1 bokstav a), f), j), l), m), x) og z). De andre opplysningene omhandlet i nevnte nummer skal også registreres i SIS, dersom de er tilgjengelige.
3. Fingeravtryksopplysninger nevnt i nr. 1 bokstav v) kan bestå av
- (a) ett–ti flate fingeravtrykk og ett–ti rullede fingeravtrykk av den berørte tredjestatsborgeren,
 - (b) inntil to håndflateavtrykk av tredjestatsborgere der innsamling av fingeravtrykk er umulig,
 - (c) inntil to håndflateavtrykk for tredjestatsborgere som er gjenstand for tilbakesending som en strafferettslig sanksjon, eller som har begått et straffbart forhold på territoriet til medlemsstaten som har truffet beslutningen om tilbakesending.

Artikkel 5

Myndighet som er ansvarlig for utveksling av utfyllende opplysninger

SIRENE-kontoret som er utpekt i henhold til artikkel 7 i forordning (EU) 2018/1861, skal sikre utveksling av alle utfyllende opplysninger om tredjestatsborgere som er gjenstand for melding om tilbakesending i samsvar med artikkel 7 og 8 i nevnte forordning.

Artikkel 6

Treff ved de ytre grensene ved utreise – bekreftelse på tilbakesending

1. Ved et treff på en melding om tilbakesending vedrørende en tredjestatsborger som reiser ut av medlemsstatenes territorium via en medlemsstats ytre grenser, skal den fullbyrdende medlemsstaten underrette den innmeldende medlemsstaten om følgende opplysninger via utveksling av utfyllende opplysninger:

- (a) at tredjestatsborgeren er identifisert,
- (b) når og hvor kontrollen fant sted,
- (c) at tredjestatsborgeren har forlatt medlemsstatenes territorium,
- (d) at tredjestatsborgeren var gjenstand for utsending, dersom det er tilfelle.

Når en tredjestatsborger som er gjenstand for en melding om tilbakesending, reiser ut av medlemsstatenes territorium via den innmeldende medlemsstatens ytre grense, skal bekreftelsen på tilbakesending sendes til vedkommende myndighet i den aktuelle medlemsstaten i samsvar med nasjonale framgangsmåter.

2. Den innmeldende medlemsstaten skal slette meldingen om tilbakesending umiddelbart etter at bekreftelsen på tilbakesending

er mottatt. Dersom det er relevant, registreres en melding om nektet innreise og opphold umiddelbart i henhold til artikkel 24 nr. 1 bokstav b) i forordning (EU) 2018/1861.

3. Medlemsstatene skal hvert kvartal utarbeide statistikk til Den europeiske unions byrå for driftsforvaltning av store IT-systemer innenfor området frihet, sikkerhet og rettferdighet (eu-LISA) over antallet bekreftede tilbakesendinger og hvor mange av disse bekreftede tilbakesendinger der tredjestatsborgeren var gjenstand for utsending. eu-LISA skal samle inn den kvartalsvise statistikken til den årlige statistiske rapporten nevnt i artikkel 16 i denne forordning. Statistikken skal ikke inneholde personopplysninger.

Artikkel 7

Manglende overholdelse av beslutninger om tilbakesending

1. Ved utløp av den frist for frivillig utreise som er angitt i en melding om tilbakesending, herunder eventuelle forlengelser, skal CS-SIS uten videre underrette den innmeldende medlemsstat.

2. Uten at det berører framgangsmåten nevnt i artikkel 6 nr. 1 og artikkel 8 og 12, og ved et treff på en melding om tilbakesending, skal den fullbyrdende medlemsstaten umiddelbart kontakte den innmeldende medlemsstaten via utveksling av utfyllende opplysninger for å avgjøre hvilke tiltak som skal treffes.

Artikkel 8

Treff ved de ytre grensene ved innreise

Ved et treff på en melding om tilbakesending om en tredjestatsborger som reiser inn på medlemsstatenes territorium via en medlemsstats ytre grenser, får følgende anvendelse:

- (a) Dersom beslutningen om tilbakesending er ledsaget av et innreiseforbud, skal den fullbyrdende medlemsstaten straks underrette den innmeldende medlemsstaten om dette via utveksling av utfyllende opplysninger. Den innmeldende medlemsstaten skal umiddelbart slette meldingen om tilbakesending og registrere en melding om nektet innreise og opphold i henhold til artikkel 24 nr. 1 bokstav b) i forordning (EU) 2018/1861,
- (b) Dersom beslutningen om tilbakesending ikke er ledsaget av et innreiseforbud, skal den fullbyrdende medlemsstaten straks underrette den innmeldende medlemsstaten om dette via utveksling av utfyllende opplysninger, med sikte på at den innmeldende medlemsstaten umiddelbart sletter meldingen om tilbakesending.

Beslutningen om den berørte tredjestatsborgerens innreise skal treffes av den fullbyrdende medlemsstaten i samsvar med forordning (EU) 2016/399.

Artikkel 9

Samråd før utsending eller forlengelse av en oppholdstillatelse eller et visum for langvarig opphold

1. Dersom en medlemsstat vurderer å utstede eller forlenge en oppholdstillatelse eller et visum for langvarig opphold til en tredjestatsborger som er gjenstand for en melding om tilbakesending som er registrert av en annen medlemsstat, og som er ledsaget av et innreiseforbud, skal de berørte medlemsstatene rådføre seg med hverandre via utveksling av utfyllende opplysninger i samsvar med følgende regler:

- (a) Den utstedende medlemsstaten skal rådføre seg med den innmeldende medlemsstaten før den utsteder eller forlenger oppholdstillatelsen eller visumet for langvarig opphold.
- (b) Den innmeldende medlemsstaten skal svare på anmodningen om samråd innen ti kalenderdager.
- (c) Dersom det ikke gis svar innen fristen i bokstav b), skal det innebære at den innmeldende medlemsstaten ikke motsetter seg utstedelsen eller forlengelsen av oppholdstillatelsen eller visumet for langvarig opphold.
- (d) Når den utstedende medlemsstat treffer den relevante beslutningen, skal den ta hensyn til begrunnelsene for den innmeldende medlemsstatens beslutning og vurdere i samsvar med nasjonal rett enhver trussel mot den offentlige orden eller den offentlige sikkerhet som den berørte tredjestatsborgerens tilstedeværelse på medlemsstatenes territorium kan utgjøre.
- (e) Den utstedende medlemsstaten skal underrette den innmeldende medlemsstaten om sin beslutning.
- (f) Dersom den utstedende medlemsstaten underretter den innmeldende medlemsstaten om at den har til hensikt å utstede eller forlenge oppholdstillatelsen eller visumet for langvarig opphold, eller at den har besluttet å gjøre det, skal den innmeldende medlemsstaten slette meldingen om tilbakesending.

Den endelige beslutningen om hvorvidt det skal utstedes en oppholdstillatelse eller et visum for langvarig opphold til en tredjestatsborger, påhviler den utstedende medlemsstaten.

2. Dersom en medlemsstat vurderer å utstede eller forlenge en oppholdstillatelse eller et visum for langvarig opphold til en

tredjestatsborger som er gjenstand for en melding om tilbakesending som er registrert av en annen medlemsstat, og som ikke er ledsaget av et innreiseforbud, skal den utstedende medlemsstaten umiddelbart underrette den innmeldende medlemsstaten om at den har til hensikt å utstede eller har utstedt en oppholdstillatelse eller et visum for langvarig opphold. Den innmeldende medlemsstaten skal umiddelbart slette meldingen om tilbakesending.

Artikkel 10

Samråd før registrering av en melding om tilbakesending

Dersom en medlemsstat har truffet beslutning om tilbakesending i samsvar med artikkel 6 nr. 2 i direktiv 2008/115/EF og vurderer å registrere en melding om tilbakesending om en tredjestatsborger som innehar en gyldig oppholdstillatelse eller et gyldig visum for langvarig opphold utstedt av en annen medlemsstat, skal de berørte medlemsstatene rådføre seg med hverandre ved utveksling av utfyllende opplysninger i samsvar med følgende regler:

- (a) Medlemsstaten som har truffet beslutningen om tilbakesending, skal underrette den utstedende medlemsstaten om beslutningen.
- (b) Opplysningene som er utvekslet i henhold til bokstav a), skal inneholde tilstrekkelige opplysninger om begrunnelsene for beslutningen om tilbakesending.
- (c) På grunnlag av opplysningene fra medlemsstaten som har truffet beslutningen om tilbakesending, skal den utstedende medlemsstaten vurdere om det er grunnlag for å tilbakekalle oppholdstillatelsen eller visumet for langvarig opphold.
- (d) Når den utstedende medlemsstaten treffer den relevante beslutningen, skal den ta hensyn til begrunnelsene for beslutningen som angitt av medlemsstaten som har truffet beslutningen om tilbakesending, og vurdere i samsvar med nasjonal rett enhver trussel mot den offentlige orden eller den offentlige sikkerhet som den aktuelle tredjestatsborgerens tilstedeværelse på medlemsstatenes territorium kan utgjøre.
- (e) Den utstedende medlemsstaten skal innen 14 kalenderdager etter å ha mottatt anmodning om samråd underrette medlemsstaten som har truffet beslutningen om tilbakesending, om sin beslutning eller inngi, dersom det har vært umulig for den utstedende medlemsstaten å treffe en beslutning innen denne fristen, en begrunnet anmodning om unntaksvis å forlenge fristen for sitt svar med ytterligere høyst 12 kalenderdager.
- (f) Dersom den utstedende medlemsstaten underretter medlemsstaten som har truffet beslutningen om tilbakesending om at den opprettholder oppholdstillatelsen eller visumet for langvarig opphold, skal ikke medlemsstaten som har truffet beslutningen om tilbakesending, registrere meldingen om tilbakesending.

Artikkel 11

Samråd etter registrering av en melding om tilbakesending

Dersom det viser seg at en medlemsstat har registrert en melding om tilbakesending om en tredjestatsborger som innehar en gyldig oppholdstillatelse eller et gyldig visum for langvarig opphold utstedt av en annen medlemsstat, kan den innmeldende medlemsstaten beslutte å tilbakekalle beslutningen om tilbakesending. Ved slik tilbakekalling skal den umiddelbart slette meldingen om tilbakesending. Dersom den innmeldende medlemsstat imidlertid beslutter å opprettholde beslutningen om tilbakesending truffet i samsvar med artikkel 6 nr. 2 i direktiv 2008/115/EF, skal de berørte medlemsstatene rådføre seg med hverandre ved utveksling av utfyllende opplysninger i samsvar med følgende regler:

- (a) Den innmeldende medlemsstaten skal underrette den utstedende medlemsstaten om beslutningen om tilbakesending.
- (b) Opplysningene utvekslet i henhold til bokstav a) skal inneholde tilstrekkelige opplysninger om begrunnelsene for meldingen om tilbakesending.
- (c) På grunnlag av opplysningene fra den innmeldende medlemsstaten, skal den utstedende medlemsstaten vurdere om det er grunnlag for å tilbakekalle oppholdstillatelsen eller visumet for langvarig opphold.
- (d) Når den utstedende medlemsstat treffer sin beslutning, skal den ta den hensyn til begrunnelsene for den innmeldende medlemsstats beslutning og vurdere i samsvar med nasjonal rett enhver trussel mot den offentlige orden eller den offentlige sikkerhet som den berørte tredjestatsborgerens tilstedeværelse på medlemsstatenes territorium kan utgjøre.
- (e) Den utstedende medlemsstaten skal innen 14 kalenderdager etter å ha mottatt anmodning om samråd underrette den innmeldende medlemsstaten om sin beslutning eller inngi, dersom det har vært umulig for den utstedende medlemsstaten å treffe en beslutning innen denne fristen, en begrunnet anmodning om unntaksvis å forlenge fristen for sitt svar med ytterligere høyst 12 kalenderdager.
- (f) Dersom den utstedende medlemsstaten underretter den innmeldende medlemsstaten om at den opprettholder oppholdstillatelsen eller visumet for langvarig opphold, skal den innmeldende medlemsstaten umiddelbart slette meldingen om tilbakesending.

Artikkel 12

Samråd ved et treff om en tredjestatsborger som innehar en gyldig oppholdstillatelse eller et gyldig visum for langvarig opphold

Dersom en medlemsstat får et treff på en melding om tilbakesending registrert av en medlemsstat vedrørende en tredjestatsborger som er innehaver av en gyldig oppholdstillatelse eller et gyldig visum for langvarig opphold utstedt av en annen medlemsstat, skal de berørte medlemsstatene rådføre seg med hverandre via utveksling av utfyllende opplysninger i samsvar med følgende regler:

- a) Den fullbyrdende medlemsstaten skal underrette den innmeldende medlemsstaten om situasjonen.
- b) Den innmeldende medlemsstaten skal innlede framgangsmåten fastsatt i artikkel 11.
- c) Den innmeldende medlemsstaten skal underrette den fyllbyrdende medlemsstaten om det endelige resultatet av samrådet.

Artikkel 13

Statistikk over utveksling av opplysninger

Medlemsstatene skal hvert år utarbeide statistikk til eu-LISA over de utvekslinger av opplysninger som er gjennomført i samsvar med artikkel 8–12, og over tilfeller der fristene i de nevnte artiklene ikke ble overholdt.

Artikkel 14

Sletting av meldinger

1. I tillegg til artikkel 6 og 8–12 skal meldinger om tilbakesending slettes når beslutningen som lå til grunn for å registrere meldingen, er blitt tilbakekalt eller annullert av vedkommende myndighet. Meldinger om tilbakesending skal også slettes når den berørte tredjestatsborgeren kan påvise at vedkommende har forlatt medlemsstatenes territorium i samsvar med respektive beslutning om tilbakesending.

2. Meldinger om tilbakesending om en person som har oppnådd statsborgerskap i en medlemsstat eller enhver stat hvis statsborgere omfattes av retten til fri bevegelighet i henhold til unionsretten, skal slettes så snart den innmeldende medlemsstat blir klar over eller underrettes i henhold til artikkel 44 i forordning (EU) 2018/1861 om at vedkommende har oppnådd et slikt statsborgerskap.

Artikkel 15

Overføring av personopplysninger til tredjestater med sikte på tilbakesending

1. Som unntak fra artikkel 50 i forordning (EU) 2018/1861 kan opplysningene nevnt i artikkel 4 nr. 1 bokstav a), b), c), d), (e) e), f), g), h), q), r), s), t), u), v) og w) i denne forordning og relaterte utfyllende opplysninger overføres eller gjøres tilgjengelige for en tredjestat etter avtale med den innmeldende medlemsstaten.

2. Opplysningene skal overføres til en tredjestat i samsvar med de relevante bestemmelsene i unionsretten, særlig bestemmelser om personopplysninger, herunder kapittel V i forordning (EU) 2016/679, medtilbaketakingsavtaler, dersom det er relevant, og med nasjonal rett i medlemsstaten som overfører opplysningene.

3. Overføringen av opplysninger til en tredjestat skal finne sted bare når følgende vilkår er oppfylt:

- a) Opplysningene overføres eller gjøres tilgjengelige utelukkende for å identifisere, og utstede et identitets- eller reisedokument til, en tredjestatsborger med ulovlig opphold med sikte på vedkommendes tilbakesending.
- b) Den berørte tredjestatsborgeren er blitt underrettet om at vedkommendes personopplysninger og utfyllende opplysninger kan bli delt med myndighetene i en tredjestat.

4. Overføring av personopplysninger til tredjestater i henhold til denne artikkel skal ikke berøre rettighetene til søkere om og personer med internasjonal beskyttelse, særlig når det gjelder non-refoulement, og forbudet mot å gi eller innhente opplysninger i artikkel 30 i europaparlaments- og rådsdirektiv 2013/32/EU ⁽¹⁾.

5. Opplysninger som behandles i SIS, og relatert utfyllende opplysninger som utveksles i henhold til denne forordning, skal ikke gjøres tilgjengelige for en tredjestat dersom håndhevingen av beslutningen om tilbakesending er blitt suspendert eller utsatt, herunder som følge av inngivelsen av en klage begrunnet med at den aktuelle tilbakesendingen ville bryte non-refoulement-prinsippet.

6. Anvendelse av forordning (EU) 2016/679, herunder i forbindelse med overføring av personopplysninger til tredjestater i henhold til denne artikkel, og særlig bruken, forholdsmessigheten og nødvendigheten av overføringer på grunnlag av artikkel 49 nr. 1 bokstav d) i nevnte forordning, overvåkes av de uavhengige tilsynsmyndigheter nevnt i artikkel 51 nr. 1 i nevnte forordning.

(¹) Europaparlaments- og rådsdirektiv 2013/32/EU av 26. juni 2013 om felles framgangsmåter for tildeling og tilbakekalling av internasjonal beskyttelse (EUT L 180 av 29.6.2013, s. 60).

Artikkel 16

Statistikk

eu-LISA skal utarbeide daglig, månedlig og årlig statistikk, både for hver medlemsstat og samlet, over antallet meldinger om tilbakesending registrert i SIS. Statistikken skal omfatte opplysningene nevnt i artikkel 4 nr. 1 bokstav y), antallet meldinger nevnt i artikkel 7 nr. 1 og antallet meldinger om tilbakesending som er slettet. eu-LISA skal utarbeide statistikk over de opplysninger som medlemsstatene har registrert i samsvar med artikkel 6 nr. 3 og artikkel 13. Statistikken skal ikke inneholde personopplysninger.

Denne statistikken skal tas med i den årlige statistiske rapporten omhandlet i artikkel 60 nr. 3 i forordning (EU) 2018/1861.

Artikkel 17

Vedkommende myndigheter med tilgang rett til opplysninger i SIS

1. Tilgangsrett til opplysninger i SIS og retten til søk i slike opplysninger skal være forbeholdt nasjonale vedkommende myndigheter nevnt i artikkel 34 nr. 1, 2 og 3 i forordning (EU) 2018/1861.

2. Europol skal i sitt mandat ha tilgangsrett og rett til søk i opplysninger i SIS i samsvar med artikkel 35 i forordning (EU) 2018/1861 for å støtte og styrke nasjonale vedkommende myndigheters innsats og deres innbyrdes samarbeid for å forebygge og bekjempe smugling av migranter og hjelp til irregulær migrasjon.

3. Medlemmer i enhetene nevnt i artikkel 2 nr. 8 og 9 i forordning (EU) 2016/1624 skal i sine mandater ha tilgangsrett og rett til søk i opplysninger i SIS i samsvar med artikkel 36 i forordning (EU) 2018/1861 for å utføre inn- og utreisekontroller, grenseovervåking og tilbakesendingsoperasjoner via det tekniske grensesnittet som Det europeiske grense- og kystvaktbyrå har opprettet og vedlikeholder.

Artikkel 18

Evaluering

Kommisjonen skal evaluere anvendelsen av denne forordning senest to år fra den dato den begynte å få anvendelse. Denne evalueringen skal omfatte en vurdering av de mulige synergier mellom denne forordning og europaparlaments- og rådsforordning (EU) 2017/2226 (¹).

Artikkel 19

Anvendelse av bestemmelsene i forordning (EU) 2018/1861

I den grad det ikke er fastsatt i denne forordning, skal registrering, behandling og ajourføring av meldinger, bestemmelsene om medlemsstatenes og eu-LISAs ansvarsområder, vilkårene for tilgang til og undersøkelsesfrister for meldinger, behandling av opplysninger, personvern, erstatningsansvar og overvåking og statistikk, som fastsatt i artikkel 6–19, artikkel 20 nr. 3 og 4, artikkel 21, 23, 32, 33, 34 nr. 5 og 38–60 i forordning (EU) 2018/1861, få anvendelse på opplysninger som er registrert og behandlet i SIS i samsvar med denne forordning.

Artikkel 20

Ikrafttredelse

Denne forordning trer i kraft den 20. dag etter at den er kunngjort i Den europeiske unions tidende.

Denne forordning trer i kraft fra den dato Kommisjonen fastsetter i samsvar med artikkel 66 nr. 2 i forordning (EU) 2018/1861.

(¹) Europaparlaments- og rådsforordning (EU) 2017/2226 av 30. november 2017 om opprettelse av et inn- og utreisesystem for registrering av inn- og utreiseopplysninger og opplysninger om nektet innreise for tredjestatsborgere som passerer medlemsstatenes ytre grenser, om fastsettelse av vilkårene for adgang til inn- og utreisesystemet for lovhåndhevingsformål og om endring av konvensjonen om gjennomføring av Schengen-avtalen og forordning (EF) nr. 767/2008 og (EU) nr. 1077/2011 (EUT L 327 av 9.12.2017, s. 20).

Denne forordning er bindende i alle deler og kommer direkte til anvendelse i alle medlemsstater i samsvar med traktatene.

Utfærdiget i Brussel, 28. november 2018.

For Europaparlamentet

President

A. TAJANI

For Rådet

Formann

K. EDTSTADLER